

ZWERVERS.

Moeders gedachten zwerven.

De vlijtige handen zijn met naaiwerk bezig, maar de geest heeft met dat naaiwerk niet veel te doen: slechts een enkelen keer vraagt het de aandacht, en dan kunnen de gedachten weer zwerven gaan.

Waar ze heenzwerven? Ze moest geen moeder zijn, zoo haar gedachten niet bij haar kinderen waren; ze moest geen Christin zijn, zoo haar geest niet telkens weer haar Heiland ontmoette; ze moest geen Christen-moeder zijn, zoo ze niet steeds in haar gedachten haar kinderen tot den Heiland bracht en haar Heiland tot de kinderen.

Haar kinderen zijn overal. O, 't is zoo'n andere tijd dan vroeger, toen ze het heele troepje thuis had; toen Jan en Piet en Mina en Lina ieder op zijn beurt de jongste was en telkens weer verdrongen werd uit de wieg door een jongere. Wat was het toen druk in de woning. Ze speelden en rolden over den vloer, ze stoeiden en dansten, ze zaten ook wel stil hun lessen te leeren, zoolang als het duurde, en vooral ook, ze hadden zoo telkens goeden eetlust, dat ze haast geen geduld hadden, wanneer moeder de tafel bereidde. Ze zongen, twee, drie, veelstemmig en het kleintje mengde zijn juichkreten er tusschen, dat het voor moeders oor een heerlijke harmonie werd. Ze babbelden en vertelden en schertsten, dat vroolijk gelach door het huis klonk. Ze kibbelden en twistten ook wel, en moeder had soms de handen vol met tucht en rechtspraak. En geen der kleinen dacht er aan, hoezeer ze moeder soms vermoelden, hoe veel werk ze gaven en hoe weinig werk ze nog voor moeder wegnamen. Doch moeder heeft nooit geklaagd; 't was immers voor haar kinderen, dat ze sloofde van den morgen tot den avond, en dat ze soms nog des nachts geen rust kon vinden. En toch heeft ze toen wel met verlangen uitgezien naar den dag, dat ze grooter werden, dat ze niet meer een huis vol kleine kinderen zou hebben, maar een huis vol groote.

Die tijd is gekomen. Groot zijn ze geworden; geleerd hebben ze wat noodig was om de maatschappij in te gaan, ieder langs zijn eigen pad.

En toen zijn ze gegaan. De jonge vogels leeren vliegen en vliegen uit. Tien jaar geleden waren ze nog allen thuis, en nu is het, zooals het staat in 't Gooische liedje: „Twee onder dienst en twee naar zee, En één woont heel te Baren." 't Is stil geworden en leeg in 't oude nestje, waar de poesjes nu wat gezelligheid moeten brengen.

Maar al zijn ze weggezworven, ze zijn toch nog in moeders huis. Alle dagen. Als moeder opstaat en als ze slapen gaat, en vooral wanneer ze hier zoo rustig zit met haar naaiwerk, dan komen ze binnen, ongezien. Maar moeder verneemt ze wel; haar gedachten zwerven met de zwervers mee. Met allen staat ze in briefwisseling, van allen hoort ze gedurig, en ze volgt hen allen op hun levensweg. Ze kent hun omstandigheden, hun moeilijkheden, hun vreugden en hun levensvragen, en met alles is ze bezig. Neen, eenzaam is ze nooit.

En één voor één gaat zij ze na. Hun levensomstandigheden, hun beroepsbezigheden, hun bekommernissen, moeder draagt ze mee. Maar ze weet, waarheen zij ze draagt; ze weet, dat ze met al wat haar kinderen betreft, komen mag tot haar Heiland, die geen muschje vergeet, die de leliën kleedt, en die ook ieder van haar kinderen brood geven zal. Werken willen ze immers allen wel.

Neen, dat uitwendige is het niet alleen, niet voornamelijk, waarmee moeders gedachten bezig zijn. Ze volgt haar kinderen op heel andere wegen dan de wegen van hun arbeid. Zij speurt na de wegen, waarop hun geest wandelt. Ach, de menschegeest gaat soms zoo vreemde wegen!

Toen ze klein waren, nam zij ze bij de hand en leidde ze. En ze nam ook hun geest bij de hand, en de kinderen volgden gewillig, geloofden wat moeder geloofde en zongen gaarne hun liedjes over den goeden Heiland.

Doch ze zijn ouder geworden en hebben de leiding verlaten. Niet in boosheid en toorn, neen, maar omdat ze rijp werden voor eigen oordeel. En 't is wel gebeurd, dat moeder schrok voor hetgeen de kinderen uit eigen geest openbaarden, woorden van twijfel, van ongelooft, van verzet tegen wat moeder dierbaarder is dan het leven. Doch ze heeft wijsheid gevraagd en ontvangen, waar die altijd te krijgen is, en ze heeft verstaan, dat geen mensch zalig wordt door het geloof van zijn moeder; dat geen volwassene staan blijft bij hetgeen zijn moeder hem heeft geleerd; dat ieder mensch zijn eigen weg heeft, dien niemand hem kan voorschrijven, en nu geeft ze acht op den weg, dien haar kinderen gaan, en ze speurt na, of het wegen zijn, die tot den Heiland leiden.

O, ze heeft groote reden van blijdschap en van dank. Er is geen een van haar kinderen, die gaat op wegen, welke de wereld verkeerd noemt. Het zijn allen brave, op passende jongens en meisjes. Hun levenswandel is betamelijk, en hun patroons roemen hen. Dat zou ook zoo anders kunnen zijn!

En dan, nog grooter blijdschap: er zijn onder haar kinderen, die reeds met beslistheid de goede keuze hebben gedaan; die reeds weten, dat zij Jezus' eigendom zijn. Dat is reden van grooten dank! En moeder ziet allen dag uit naar de anderen, of ze ook niet zullen schrijven of komen vertellen van het heil, dat ze gevonden hebben in Christus. Waarom zouden ook zij niet komen, waar de anderen reeds zijn? Omdat ze nog tegenstand bieden aan de lokkende stem des Heilands? Maar wat mensch is er, die van nature geen tegenstand biedt? Wat mensch is er, die niet door de genade overwonnen moet worden? Is het bij haar zelf niet ook zoo gegaan? Daarom blijft ze hopen en bidden en verwachten. Ja verwachten, dikwijls met den blijden moed der zekerheid in het hart. En dat maakt haar zoo rustig. En dat doet haar haar kinderen, die nog verloren zijn, zoo liefhebben. Is onze liefde niet grooter, naarmate zij ons meer arbeid geeft?

Maar ook de anderen brengt ze telkens tot haar Heiland. Want voor hen zijn immers ook de gevaren groot. Er zijn zooveel verleidende geesten uitgegaan in de wereld. Al hebben de aanlokselen der zonde op hen niet meer zooveel vat, Satan weet ze op andere wijze te lokken met schoon-schijnende en bedriegelijke leeringen. Hij verandert zich immers in een engel des lichts, en haar kinderen zijn nog jong en onervaren. Ze kennen nog de strikken niet, en moeder waarschuwt ze, maar weet toch ook niet, wat hen dreigt. Doch haar Heiland weet het; Hem kan ze alles toevertrouwen, en haar zwerfende gedachten vinden altijd weer rust aan Zijn hart.

En dan willen de uitwendige zorgen ook weer komen. Twee onder dienst. 't Is gelukkig in ons land geen oorlog geworden, maar als het eens kwam! En twee op zee, op één schip, dat op de terugreis is van Indië. Ze heeft gelezen, dat ze Lissabon voorbij zijn; nu komen de mijnevelden. Maar ook nu sterkt ze zich in Hem, die gezegd heeft, dat de haren van ons hoofd geteld zijn. Wat een gerustheid, te weten, dat ook daar niets gebeuren zal, dan wat haar Hemelsche Vader goedvindt; welk een zegen, dat ze nu, evengoed als toen ze klein waren, ze allen voortdurend aan de trouwe handen van haar God kan overgeven. En terwijl de vlijtige handen naaien, bidt haar ziel voor haar zonen, die de mijnen moeten passeeren.

Moeder, uw gebed is al verhoord. Ze staan al achter u. Ik wenschte uw gezicht te kunnen zien als ge omkijkt.

A. L.

